

Arrest

nr. 61 815 van 19 mei 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kazachse nationaliteit te zijn en te handelen in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordiger van haar minderjarig kind X, op 18 maart 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 17 februari 2011 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten, van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 17 februari 2011 tot weigering van verblijf zonder bevel om het grondgebied te verlaten en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 17 februari 2011 tot afgifte van een bevel tot terugbrenging.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 april 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 mei 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. VANDE KERCKHOVE, die loco advocaat P. MARTENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. LUCAS HABA, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster kwam samen met haar kind in België aan op 21 februari 2010.

1.2. Op 31 maart 2010 werd verzoekster in het bezit gesteld van een aankomstverklaring, geldig van 21 februari 2010 tot 28 mei 2010.

1.3. Verzoekster legde op 20 mei 2010 een samenwoonstverklaring af met de heer A.K., die in het bezit was van een A-kaart, geldig tot 17 november 2011.

1.4. Verzoekster diende op 25 mei 2010 een aanvraag gezinshereniging in bij toepassing van artikel 10bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.5. Verzoekster werd op 25 mei 2010 in het bezit gesteld van een attest immatriculatie, geldig tot 26 februari 2011.

1.6. Op 20 januari 2011 is gebleken dat het samenlevingscontract eenzijdig werd stopgezet op 13 december 2010 door de heer A.K. en dat verzoekster op 7 oktober 2010 verhuisd is naar een ander adres.

1.7. Op 17 februari 2011 trof de gemachtigde van de staatssecretaris ten aanzien van verzoekster een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten gegeven (bijlage 13). Deze beslissing werd betekend op 25 februari 2011.

Dit is de thans eerste bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 10 ter §3 van de W. 15.12.1980 en het artikel 26/2 §2 al 5 van het Koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het verblijf van de genaamde:

I.A. (...)

Reden van de beslissing :

Voldoet niet aan de voorwaarden vervat in artikel 10 bis van de wet van 15 december 1980, gewijzigd door de wetten van 28 juni 1984 en 6 augustus 1993;

- Betrokkene en haar partner onderhouden geen gezinsleven meer (art 13, §4, 3° W.)

Uit het Rijksregister blijkt dat de wettelijke samenwoonst werd stopgezet op 13 december 2010. Betrokkene is sedert 7 januari ingeschreven op (...) terwijl haar ex-partner, de heer A. is blijven wonen in (...)."

1.8. Op 17 februari 2011 trof de gemachtigde van de staatssecretaris met betrekking tot het minderjarig kind van verzoekster een beslissing tot weigering van verblijf zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing werd betekend op 25 februari 2011.

Dit is de thans tweede bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 13§4 van de wet 15.12.1980 en het artikel 26/5§2 van het Koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt er een einde gesteld aan het verblijf in het Rijk van de genaamde:

O.E.C. (...)

Reden van de beslissing :

Voldoet niet aan de voorwaarden vervat in artikel 10 bis van de wet van 15 december 1980, gewijzigd door de wetten van 28 juni 1984 en 8 augustus 1993 ;

- Betrokkene en de partner van haar moeder onderhouden geen gezinsleven meer (art, 13, §4, 3° W.) Betrokkene is samen met haar moeder verhuisd naar (...) nadat de wettelijke samenwoonst tussen haar moeder en haar partner werd stopgezet op 13 december 2010."

1.9. Op 17 februari 2011 trof de gemachtigde van de staatssecretaris met betrekking tot het minderjarig kind van verzoekster een bevel tot terugbrenging. Deze beslissing werd betekend op 25 februari 2011.

Dit is de thans derde bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“Afgegeven in toepassing van artikel 118 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

In uitvoering van de beslissing van de Minister die de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onder zijn bevoegdheid heeft of van zijn gemachtigde, wordt aan I.A. (...) bevel gegeven aan de genaamde O.E.C. (...) binnen dertig dagen terug te brengen naar de plaats vanwaar hij (zij) gekomen is.

Reden van de maatregel :

Artikel 7.1, 2° W. 15.12.1980: legaal verblijf verstreken.

(...)”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste enig middel werpt verzoekster de schending op van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoekster betoogt als volgt:

“Door dat de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing tot weigering van verblijf aflevert aan verzoekster en haar dochter met loutere vaststelling dat verzoekster en haar partner geen gezinsleven meer onderhouden (art. 13,§4, 3° Vreemdelingenwet) zonder dat er uit de beslissing blijkt dat er rekening gehouden werd met de aangetekende zendingen van de raadsman van verzoekster waarbij gesignaleerd werd aan verwerende partij dat er sprake is van ernstig partnergeweld ingevolge waarvan verzoekster de woning in allerijl diende te verlaten. Bovendien werd er aan verzoekster een BGV en bevel tot terugbrenging afgeleverd ingevolge voormelde weigeringsbeslissing.

Verwerende partij motiveerde haar beslissingen als volgt(...)

Terwijl de materiële motiveringsplicht inhoudt dat de overheid bij het nemen van een beslissing dient uit te gaan van de juiste feitelijke gegevens die zij correct dient te beoordelen.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijke toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen. (RvS 20 mei 2010, nr. 43652)

Dat verzoekster via haar raadsman bij aangetekend schrijven dd. 14.01.2011 uitdrukkelijk gemeld heeft aan verwerende partij dat er sprake was van partnergeweld ingevolge waarvan verzoekster in allerijl de woning diende te verlaten . (zie stuk 21) Dat het dossier op 13.12.2010 overgemaakt werd aan het onthaalpunt partnergeweld. Het strafrechtelijk onderzoek is op heden nog lopende tegen de partner van verzoekster, waarbij haar raadsman de Procureur des Konings op 23.12.2010 reeds verzocht om inzage te krijgen in het strafdossier. (zie stuk 22 en 23) Alle klachten i.v.m. het partnergeweld evenals een medisch attest van Dr. H. DEBROCK over hoe dochter (E.) tijdens het verblijf in vrouwenopvangcentrum "Oase" te OOSTENDE verregaande eczeem vertoonde zoals uitgelokt door stress in het kader van huiselijk geweld, werden voorgelegd aan verweerster. (zie stuk 10-15) Er werd daarbij uitdrukkelijk verzocht om het behoud van de verblijfsvergunning van verzoekster gezien zij zich in een "bijzonder schrijnende situatie" bevindt, als slachtoffer van huiselijk geweld.

Dat bij aangetekend schrijven dd. 01.02.2011 nog een aantal aanvullende documenten overgemaakt werden aan verweerster m.b.t. de staving van het partnergeweld. (zie stuk 24) Het ging om een attest van klachtneerlegging dd. 15.01.2011 m.b.t. agressie van de heer (K.) van dezelfde datum, een PV van verhoor van (E.) omtrent het incident dd.15.01.2011 en een medisch attest, heelkunde spoedgevallen, nopens de verwondingen van verzoekster ingevolge het incident. (zie stuk 16-18). Dat er op 21.02.2011

bij faxbericht aan verweerster gevraagd werd om, gelet op de "bijzonder schrijnende situatie" instructies te geven aan stad OOSTENDE tot verlenging van de geldigheidsduur van het attest van immatriculatie afgeleverd aan verzoekster dd. 25.05.2010. (zie stuk 25) Voormeld attest van immatriculatie werd reeds verlengd en zou vervallen op 26.02.2011. Dat verwerende partij in de bestreden beslissing tot weigering van verblijf aan mevrouw (I.) met bevel om het grondgebied te verlaten en de beslissing tot weigering van verblijf aan dochter (E.) zonder bevel om het grondgebied te verlaten geen enkele melding maakt van voormelde aangetekende zendingen dd. 14.01.2011 en dd. 01.02.2011, noch van de faxzending dd. 21.02.2011. Er blijkt geenszins uit voormelde beslissingen dat er rekening gehouden werd met de situatie van huiselijk geweld bij nemen van de beslissingen. Verwerende partij is klaarblijkelijk niet uitgegaan van de juiste gegevens bij haar beoordeling in het dossier van verzoekster en haar dochter. Als zij de gegevens al zou in aanmerking genomen hebben, hetgeen geenszins blijkt uit de bestreden beslissingen, dan werden deze geenszins correct beoordeeld en is zij in onredelijkheid tot haar besluit gekomen. Er is nimmer enige reactie gekomen op de diverse briefwisseling van de raadsman van verzoekster met de nodige stukken ter staving. Dit terwijl verzoekster zich duidelijk in een "bijzonder schrijnende situatie" bevond tengevolge waarvan zij verplicht werd het gezamenlijke huis te verlaten. Het loutere motief dat verzoekster en haar partner geen gezinsleven meer onderhouden kan geenszins volstaan ter motivering van de beslissing in dit dossier. Verzoekster gaf immers meermaals te kennen aan verwerende partij dat zij gedwongen werd om redenen volstrekt buiten haar wil, lees extreem huiselijk geweld, om haar partner te verlaten. Dat verwerende partij zich duidelijk niet op de correcte gegevens gebaseerd heeft. Uit het voorgaande kan besloten worden dat verweerster niet voldeed aan haar materiële motiveringsplicht. Overeenkomstig het zorgvuldigheidsbeginsel dient de gemachtigde van de Staatssecretaris zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411) Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Dat de gemachtigde van de Staatssecretaris in casu niet op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen. De beslissingen tot weigering van verblijf met en zonder BGV aan resp. mevrouw (I.) en haar dochter (E.) werden duidelijk niet gesteund op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Er werd immers geen enkele rekening gehouden met de meldingen van de advocaat van verzoekster van de situatie van familiaal geweld waarin verzoekster en haar dochter verkeerden. Er wordt geenszins verwezen naar de aangetekende zendingen dd. 14.01.2011 en dd. 01.02.2011 in de bestreden beslissingen. (zie stuk 21 en 24) Er werd duidelijk geen rekening gehouden met deze gegevens en stavingstukken daarin vevat, terwijl ze elementen bevat die wel van cruciaal belang zijn bij het nemen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris. Dat verzoekster in dezer nog wenst te wijzen op een arrest zoals gewezen door de RvV dd. 11.05.2010 waarbij bepaald werd dat "Aangezien de gemachtigde van de Staatssecretaris op eigen initiatief de beslissing neemt waarbij het verblijfsrecht wordt beëindigd met bevel om het grondgebied te verlaten, mag van de gemachtigde verwacht worden dat hij zijn onderzoeksplicht als onderdeel van de zorgvuldigheidsplicht met de nodige ernst ter harte neemt."

Verwerende partij heeft duidelijk niet de nodige ernst aan de dag gelegd bij het nemen van diens beslissing tot beëindigen van het verblijfsrecht van verzoekster evenals van haar dochter. Bij het nemen van diens beslissing werd het feit dat verzoekster slachtoffer is van huiselijk geweld, hetgeen ruim voldoende gestaafd werd met klachten en medische attesten, simpelweg niet onderzocht, meer zelfs geenszins bij de bestreden beslissing betrokken. Er blijkt geenszins uit de bestreden beslissing dat verwerende partij zich op de correcte gegevens heeft beroept en zich voldoende geïnformeerd heeft: "Het bestuur dient zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden. De beslissing dient te stoelen op een correcte feitenvinding. Het bestuur dient zich zo nodig voldoende te informeren om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen. Een zorgvuldige besluitvorming impliceert dat het bestuur op basis van een afdoend en volledig onderzoek van het concrete geval tot zijn besluit komt. "(MAST, A., DUJARDIN, J., VAN DAMME, M. en VANDE LANOTTE, J., Overzicht van het Belgisch Administratief Recht, Antwerpen, Kluwer, 1999, p. 52-53)"De feiten op grond waarvan het bestuur tot haar beslissing komt, moeten zorgvuldig worden gewaardeerd. "(SUETENS, L.-P., "Algemene beginselen van behoorlijk bestuur in de rechtspraak van de Raad van State", T.B.P. 1980, 86) Dat niet alle gegevens uit het administratief dossier in overweging genomen werden, en er uit de bestreden beslissingen niet duidelijk blijkt om welke redenen de gemachtigde tot de beslissing is gekomen. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe

het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Er is een schending van het redelijkheidsbeginsel als men voor een beslissing staat waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Dat verzoekster werkelijk niet begrijpt hoe verwerende partij tot dergelijke weigeringsbeslissingen is kunnen komen op grond van alle voorgelegde elementen. Verzoekster zou immers bescherming dienen te genieten gezien zij zich in een erg moeilijke situatie bevindt als alleenstaande moeder in een situatie van huiselijk geweld. Zij diende letterlijk het huis te ontvluchten voor haar ex-partner. Het beëindigen van het gezinsleven is volkomen te wijten aan omstandigheden buiten de wil van verzoekster, nl. extreem geweld t.a.v. haar door haar eigen partner. Dat bovendien aan verzoekster een beslissing tot weigering van verblijf met BGV werd afgeleverd, waarbij zij binnen de 10 dagen het Belgische grondgebied zou dienen te verlaten. Vreemdelingen wiens gezinshereniging met een persoon die legaal verblijft, is geweigerd moeten echter een termijn om het grondgebied te verlaten krijgen van dertig dagen! Eens te meer blijkt dat de beslissing geenszins op een zorgvuldige wijze genomen werd door de gemachtigde van de Staatssecretaris. Dat uit het voorgaande vastgesteld wordt dat ook het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel geschonden zijn door verwerende partij. Dat het middel bijgevolg ernstig is."

2.2. Verwerende partij repliceert als volgt in haar nota met opmerkingen:

"(...) De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoekster een aanvraag gezinshereniging indiende bij toepassing van artikel 10bis van de vreemdelingenwet. Dit artikel luidt als volgt: (...) Artikel 11, voorlaatste en laatste paragraaf luidt als volgt (...)

Een lezing van de hierboven geciteerde wetsbepaling geeft weer dat de minister of diens gemachtigde, bij een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 10 van de vreemdelingenwet, rekening dient te houden met de situatie van personen die het slachtoffer zijn van geweld in de familie, die het huishouden verlaten hebben en bescherming nodig hebben. In casu echter heeft verzoekster een aanvraag gedaan bij toepassing van artikel 10bis van de vreemdelingenwet, waardoor artikel 11, laatste en voorlaatste paragraaf geen toepassing vindt. Verwerende partij kan derhalve geen onzorgvuldig gedrag verweten worden en evenmin een schending van de materiële motiveringsplicht, nu verzoekster niet aantoont dat de beslissing gebaseerd werd op een verkeerde voorstelling van de feiten. Gelet op het feit dat verzoekster en haar partner geen gezinsleven meer onderhouden, wat blijkt uit het rijksregister, is het niet kennelijk onredelijk dat de beslissing concludeerde tot de weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Immers de voorwaarden vervat in artikel 10bis van de vreemdelingenwet waren niet meer voldaan. Bovendien betwist verzoekster niet dat er geen sprake meer is van een gezinsleven. (...) (RVV nr. 9420 van 31 maart 2008; "In de mate dat verzoeker de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, wijst de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen er op dat hij bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd is om zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen" (RvS 17 januari 2007, nr. 166.860, RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het enig middel is ongegrond."

2.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Wat betreft de aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht moet erop worden gewezen dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.4. Verzoekster werd blijkens het administratief dossier op grond van artikel 10 bis, §2, van de Vreemdelingenwet gemachtigd tot een verblijf van beperkte duur aangezien ze een niet-EU-vreemdeling kwam vervoegen die zelf gemachtigd is tot een verblijf van beperkte duur in het Rijk.

De eerste en tweede bestreden beslissing verwijzen naar de toepassing van artikel 13, §4, 3° van de Vreemdelingenwet. Dit artikel luidt als volgt:

“Art.13 § 4. “De minister of zijn gemachtigde kan in één van de volgende gevallen dezelfde maatregel treffen ten opzichte van de in artikel 10bis, § 2 bedoelde familieleden :

(...)”

3° de vreemdeling en de vreemdeling die vervoegd wordt, onderhouden geen of geen werkelijk huwelijks- of gezinsleven meer; (...)”

2.5. Verzoekster betwist niet dat ze geen werkelijk gezinsleven meer leidt met de heer A. Kernpunt van de betwisting vormt de vraag of de verwerende partij diende rekening te houden met en te motiveren aangaande de briefwisseling die verzoekster voorafgaandelijk aan de bestreden beslissingen verstuurd naar de verwerende partij aangaande het partnergeweld waarvan zij en haar dochter het slachtoffer waren.

2.6. Verwerende partij betwist niet dat verzoekster dergelijke briefwisseling verstuurd heeft. De betrokken stukken bevinden zich in het administratief dossier en de verwerende partij verwijst er uitdrukkelijk naar in haar nota: *“Verzoekster richtte d.d. 19 januari 2011 een schrijven waarin melding wordt gemaakt van familiaal geweld. De volgende documenten werden voorgelegd: doorverwijzing naar onthaalpunt partnergeweld d.d. 13/12/2010, brief van CAW, vrouwenopvang, neerlegging klacht d.d. 13/12/2010, PV d.d. 22/12/2010 en d.d. 29/12/2010. (...) Verzoekster richtte d.d. 31 januari 2011 opnieuw een schrijven met het verzoek tot behoud van haar verblijfsvergunning ingevolge de bijzonder schrijnende situatie waarin zij zich bevindt in de zin van de vreemdelingenwet.”*

2.7. De verwerende partij steunt in haar nota haar verdediging op het feit dat zij enkel in het kader van artikel 11 van de Vreemdelingenwet, dat betrekking heeft op het treffen van een beslissing tot weigering van verblijf aangaande aanvragen gezinshereniging die ingediend werden op grond van artikel 10 van de Vreemdelingenwet, desgevallend rekening dient te houden met de situatie van personen die het slachtoffer zijn van geweld in de familie. De verwerende partij benadrukt dat de aanvragen tot verblijf in het kader van gezinshereniging van verzoekster en haar dochter hun grondslag vinden in artikel 10bis van de Vreemdelingenwet *“waardoor artikel 11, laatste en voorlaatste paragraaf geen toepassing vindt.”* Verwerende partij besluit in haar nota: *“Verwerende partij kan derhalve geen onzorgvuldig gedrag verweten worden en evenmin een schending van de materiële motiveringsplicht, nu verzoekster niet aantoonde dat de beslissing gebaseerd werd op een verkeerde voorstelling van de feiten.”*

Het voormelde blijkt ook uit een nota die zich bevindt in het administratief dossier, opgesteld door ambtenaar M.A. op 16 februari 2011, waarin de stelling van een andere ambtenaar, E.V., die blijkens de nota beslissingsmacht heeft in deze, wordt weergegeven: *“is een artikel 10 bis: regel huishoudelijk geweld is hier niet van toepassing. Dus een 13 voor allebei.”*

2.8. Artikel 13, §4, van de Vreemdelingenwet waarnaar de eerste en tweede bestreden beslissing verwijzen maakt inderdaad geen gewag van het feit dat de verwerende partij in het kader van het treffen van een beslissing tot weigering van verblijf desgevallend rekening moet houden met de situatie van personen die het slachtoffer zijn van geweld in de familie. De Raad stelt echter vast dat de inleidende zin van artikel 13, §4, van de Vreemdelingenwet als volgt luidt: *“De minister of zijn gemachtigde kan in één van de volgende gevallen dezelfde maatregel treffen ten opzichte van de in artikel 10bis, § 2 bedoelde familieleden.”* Hieruit dient afgeleid te worden dat de gemachtigde van de staatssecretaris geen gebonden bevoegdheid heeft om een beslissing tot weigering van verblijf te treffen indien hij vaststelt dat er geen sprake meer is van een werkelijk gezinsleven en dat hij een appreciatie-bevoegdheid heeft in deze. Het gebruik van het woord *“kan”* in artikel 13, §4, van de Vreemdelingenwet,

biedt de minister c.q. staatssecretaris m.a.w. de mogelijkheid om een beslissing tot weigering van verblijf te geven, zonder dat er sprake is van een verplichting (cfr. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948 en a contrario C.E. 18 mei 2009, nr. 193.380 en C.E. 25 mei 2009, nr. 193.489).

2.9. Aangezien de gemachtigde van de staatssecretaris in deze een appreciatiebevoegdheid heeft, houdt dit in dat een vreemdeling omstandigheden kan kenbaar maken aan de verwerende partij met de vraag om hiermee rekening te houden, in casu *“de bijzonder schrijnende situatie waarin zij zich bevindt in de zin van de vreemdelingenwet.”* Het komt dan aan de gemachtigde van de staatssecretaris toe om hiermee rekening te houden en te motiveren in de eerste en tweede bestreden beslissing waarom de ingeroepen omstandigheden niet weerhouden werden, wat te dezen niet gebeurd is.

De Raad dient derhalve vast te stellen dat het zorgvuldigheidsbeginsel in deze geschonden werd. De motivering van beslissingen die geen rekening houden met alle dienstige stukken in het administratief dossier kunnen onmogelijk deugdelijk zijn. De materiële motiveringsplicht werd derhalve eveneens geschonden. Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van de eerste en tweede bestreden beslissing. Aangezien de derde bestreden beslissing nauw samenhangt met de tweede bestreden beslissing, wat blijkt uit de in punt 2.7. vermelde nota van 16 februari 2011, en vergelijkbaar is met de eerste bestreden beslissing die één beslissing met één motivering betreft (cfr. RvS 28 juni 2010, nr. 205.924), dient zij eveneens vernietigd te worden. Aangezien de eventuele gegrondheid van het derde onderdeel van het middel geen aanleiding kan geven tot een ruimere nietigverklaring van de bestreden beslissingen wordt dit niet besproken.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 17 februari 2011 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten, de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 17 februari 2011 tot weigering van verblijf zonder bevel om het grondgebied te verlaten en de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 17 februari 2011 tot afgifte van een bevel tot terugbrenging worden vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien mei tweeduizend en elf door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA